

1e Predikatie over 1 Johannes 1:1, uitgesproken door ds. J.P. Paauwe op 21 september 1952 te Den Haag

Gezongen: Psalm 72:1, 2 en 3.

Gelezen: De Twaalf artikelen des geloofs; 1 Johannes 1.

De gebeden zijn niet opgetekend.

Gezongen: Psalm 118:11 en 12.

Wij zouden, mijn zeer geachte toehoorders, gaarne enige ogenblikken uw aandacht bepalen bij het eerste vers van 1 Johannes 1. Gij kent allen de inhoud van dit vers:

‘Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens.’

Het is een woord van de apostel Johannes, een van de zonen van Zebedeüs. Zijn broeder heette Jakobus. Zij waren beiden begenadigd. Wanneer in een huisgezin één begenadigde wordt gevonden, is dit een groot voorrecht, een hoge zeldzaamheid. Maar in het gezin van Zebedeüs, de vader van Johannes en Jakobus, waren er twee. Johannes wordt in Gods Woord genoemd ‘de discipel dien Jezus liefhad’ (Joh. 13:23, 19:26, enz.). Hij is dus een mens geweest die de genade Gods in bijzondere mate deelachtig was. Beiden, Johannes en Jakobus, waren geroepen apostelen. Johannes heeft nogal wat geschreven: een Evangelie, drie zendbrieven van algemene aard en de Openbaring. Hij is zeer oud geworden en heeft zijn leven geëindigd in ballingschap. Een voortreffelijke loopbaan, een leven geheel gewijd aan de Heere Jezus en Zijn schone dienst.

Wij hebben in onze tekstwoorden en in de woorden die er onmiddellijk op volgen het Evangelie. Het Evangelie is nooit genoeg te waarderen. Toch wordt het niet geacht, niet geteld. Maar wie het mag verstaan, denkt er anders over. De Heere Jezus heeft eens gezegd dat iemand een schat in

een akker vond en om deze te bekomen alles verkocht. De rijke jongeling bleek hiertoe niet in staat te zijn, en als hij er ook later niet toe gekomen is, zal hij nu nog wroeging hebben over zijn verkeerde keuze.

Waar het Evangelie is, daar is alles. Daar is de Heere. Daar is vrede, blijdschap, rijkdom. Daar zijn broeders en zusters. Daar is een goede toekomst. De apostel Paulus zegt in Kolossenzen 3 vers 11: 'Christus is alles.' Waar het Evangelie niet is, daar gaat alles te gronde. 'Zij hebben des HEE-REN woord verworpen, wat wijsheid zouden zij dan hebben?' (Jer. 8:9).

Het Evangelie is een boodschap van God. Hij is met de verkondiging van het Evangelie begonnen. Gij kent allen de woorden die wij vinden in Genesis 3 vers 15: 'En Ik zal vijandschap zetten' – er was vriendschap tussen de satan en de mens, en nu zegt God: – 'Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; Dat-zelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult Het de verzenen vermorzelen.' De zonde had een band gelegd en legt een band tussen de mens en de vorst der duisternis. Maar het Evangelie brengt een scheiding teweeg, een scheiding voor eeuwig.

Van deze eerste verkondiging af is het Evangelie op de aarde gebleven. Dit is een groot wonder, omdat de mensheid in haar geheel er tegen is. De wereld is niet tegen de godsdienst, maar zij is tegen het Evangelie. Wij vinden in Gods Woord dat de aanhangers van het Evangelie een 'sekte' worden genoemd: een sekte die overal wordt tegengesproken (Hand. 28:22). De beantwoording van de vraag of het Evangelie zal blijven, hangt niet af van de wereld, maar van God. Het Evangelie is gebleven, het is nu, het zal blijven tot op het ogenblik dat Jezus Christus zal worden gezien op de wolken des hemels. Maar dan is het Evangelie niet meer nodig, want de laatste van de uitverkorenen Gods zal dan toegebracht zijn en het eindoordeel zal worden uitgesproken.

Het Evangelie is een woord tot mij, tot u. Hebt gij dit woord vernomen? Is het u bekend dat het Evangelie u persoonlijk aangaat? Het is gericht tot zondaren. Waar het is, waar het gehoord wordt, met het hart gehoord wordt, daar is het werkzaam. 'Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: De ure komt en is nu, wanneer de doden zullen horen de stem des Zoons Gods, en die ze gehoord hebben, zullen leven.' Dit is een woord van de Heere Jezus, gij vindt het in Johannes 5 vers 25. En een ander woord zegt

ons: 'Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij' (Openb. 3:20).

Men kan het Evangelie aanvaarden en men kan het verwerpen. Het Evangelie wordt aanvaard door het geloof. Het Evangelie aanvaarden is: geloven in God. Weigert men het Evangelie te omhelzen, dan maakt men God tot een leugenaar. Hij is de God der waarheid, maar wij zijn leugenaars.

Het Evangelie is een goed woord, een uitnemende boodschap. Wij hebben u dit al gezegd. Ik hoop dat u bekend is dat de waarde van het Evangelie niet te overtreffen is. Wij hebben u gezegd dat bij de kennis van het Evangelie alles wegvalt. De man die de schat in de akker vond, verkocht al wat hij had, het mag veel of weinig geweest zijn.

Zo handelde ook de apostel Paulus, Filippenzen 3 vers 7: 'Hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade geacht.' Paulus had een grote toekomst; hij was een begaafd man, hij had een uitstekende opvoeding genoten, naar het scheen zou iedere deur zich voor hem openen, zou hij steeds hoger klimmen. Maar Christus verschijnt hem; het Evangelie wordt hem bekend gemaakt; en nu doet hij alles weg, hij kiest Christus met het voornemen des harten Hem te volgen.

Zo heeft ook Mozes gehandeld. Deze was aan het hof van Egypte; hij was onderwezen in al de wijsheid der Egyptenaren, hij kon zich gemakkelijk bewegen in een schatrijke, kunstzinnige, hoogbeschaafde omgeving. Maar hij vindt in de lendenen van een slavenvolk iets anders. Het gevolg is dat hij weigert 'een zoon van Farao's dochter genaamd te worden; verkiezende liever met het volk Gods kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben; achtende de versmaadheid van Christus meerderen rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte' (Hebr. 11:24-26). Is dit ook uw keuze?

Ik zei zo-even: Het Evangelie is een goed woord. God had ons goed en naar Zijn beeld geschapen. Maar de mens is in deze staat niet gebleven; hij heeft zich aan de Heere ontworsteld, Die zijn Schepper is. Hij heeft zich op eigen benen gesteld, maar hier kan hij niet op staan. Hij kwam in bondgenootschap met de machten der duisternis, hij werd een gevallene, een afvallige.

De Wet eist een mens die niet gevallen is. Zij zegt: ‘Doe dat en gij zult leven’ (Luk. 10:28); haar vloek treft de gehele wereld. Dit zegt Gods Woord, en ieder die een weinig in de wereld, in zijn hart en in zijn leven rondziet, ontwaart dat deze uitspraak van Gods Woord op vreselijke wijze bewaarheid wordt. Vanaf het begin der wereld heeft zij getracht hier goede toestanden te scheppen, van de wereld een paradijs te maken; maar dit is niet gelukt en het zal nooit gelukken. Het paradijs van de wereld is een hel. Dit is bestemd openbaar te worden, en in menig opzicht is dit al geschied.

In mijn jeugd, toen de ene uitvinding na de andere werd gedaan, heb ik de grootste dwaasheden horen verkondigen. Bijvoorbeeld: Breng ontwikkeling onder de mensen, bouw goede scholen, dan zullen de mensen beter worden. Nu ben ik oud en ik heb twee oorlogen beleefd, en vooral in de laatste zijn de ijselijkste gruwelen gepleegd. En wat staat ons nu nog te wachten? Nog erger dingen, want de wereld moet openbaar worden, de mens der zonde moet aan den dag komen.

Was er nu niets anders te zeggen, dan zou er noch voor mij, noch voor u enige hoop zijn. Wij zouden het met onszelf moeten doen. Ik kan het niet! Moeten wij het stellen met onze naaste? Ik heb veel te danken aan de naaste, maar hij kan mij niet gelukkig maken.

Er is nog iets anders! God is mens geworden! In de Middeleeuwen heeft iemand* gevraagd: ‘Cur Deus homo?’ ‘Waarom is God mens geworden?’ Laat ons elkander deze vraag voorleggen. God is mens geworden, en in de menselijke natuur heeft Hij gedaan wat wij niet hebben gedaan, wat wij niet hebben gewild.

Hij, God, is gehoorzaam geweest. Gij vraagt misschien: Hoe kan God gehoorzaam zijn? Ja, de mens meent dat gehoorzaam zijn een verachtelijke zaak is. De kinderen kunnen er maar moeilijk toe komen hun ouders te gehoorzamen, en met de ouderen is het evenzo gesteld. Maar gehoorzamen is geen verachtelijke zaak. Gods Woord zegt: ‘Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer’ (1 Sam. 15:22).

God is gehoorzaam geweest. Hij heeft geleden, het oordeel en de straf heeft Hij gedragen. Hebt gij in uw leven al eens geloofd dat het oordeel des hemels op u rustte, wel eens gevreesd dat er onverwachts een ogenblik

* Anselmus van Canterbury (ca 1033-1109).

zou aanbreken, waarin gij als met een klop zoudt worden weggestoten? Christus heeft het oordeel, dat op de gehele mensheid rustte, gedragen. Hier kunnen wij ons geen denkbeeld van vormen. Hierom vraag ik u of gij wel eens onder het oordeel hebt gelegen, opdat gij er iets van zoudt kunnen vermoeden.

Christus heeft dit niet gedaan voor Zichzelf, maar voor ons, in onze plaats, en dit is het Evangelie. Dit Evangelie wordt ons bekend gemaakt door de prediking; het moet altijd gepredikt worden. Straks liggen wij terneer, wanneer wij althans een ziekbed zullen hebben. Gij kent toch allen het ziekbed wel, dat van uw vader of moeder, van een broeder of zuster? Gij hebt bijna allen dit meegemaakt. Alles vloeit weg, men heeft niets meer aan zijn bezittingen. Hoogstens zijn er nog enige mensen om hem heen, die voor hem voelen, die iets voor hem willen doen. Maar hij heeft de eeuwigheid in het gezicht, hij moet sterven. Dan is er niets dat enige waarde heeft, uitgenomen het Evangelie. Wanneer een mens dan het Evangelie gelooft, dan is hij nog van niets beroofd – integendeel, hij staat op het punt zeer rijk, overgelukkig te worden. Er is in de gehele wereld geen geluk. De wereld zoekt het geluk wel – wat wordt hier niet voor in het werk gesteld – maar al haar pogingen zijn vruchteloos. Het hart heeft in het lachen smart (Spr. 14:13).

Het is mij niet bekend hoe gij hier zit en waarom gij hier komt. Weet gij zelf wat uw oogmerk is met het komen aan deze plaats? Weet gij wat gij hier doet? Maar het zou kunnen zijn dat gij dacht: ‘Is dit nu alles wel waar?’ Deze vraag is waard te worden gedaan, deze vraag is gesteld en zal steeds weer gesteld worden. Het antwoord op deze vraag kleed ik in in de woorden van de Heere Jezus: ‘Mijn leer is Mijne niet, maar Desgenen Die Mij gezonden heeft. Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek’ (Joh. 7:16, 17).

‘Maar wat is er dan in het Evangelie, dat zo blij maakt?’ Het is wél terecht dat gij mij deze vraag stelt, want het gaat hier niet om woorden. Daar heb ik in mijn gehele leven niet van gehouden en zo was ik lastig voor menigeen. Ik raad u aan u niet al te veel met woorden bezig te houden. Ik wil graag uw vraag beantwoorden, maar laat ons eerst zingen.

Gezongen: Lofzang van Maria: 3, 4 en 5.

De inhoud van het Evangelie is vergeving van zonden. Het is mogelijk dat iemand een misdrijf heeft gepleegd, op de vlucht is geslagen, gearresteerd is, doch zijn misdrijf ontkent. Maar na enige tijd geeft hij zichzelf over door de werking van de consciëntie. Aan deze werking ontkomt niemand, ik niet, gij niet, want de consciëntie staat aan de zijde van een rechtvaardig en heilig God. Maar als een mens gelooft, is de consciëntie besprengd met het bloed van Christus. Zij staat dan ook aan de zijde Gods, maar nu niet alleen aan de zijde van een rechtvaardig en heilig God, maar ook aan de zijde van een God Die barmhartig en genadig, liefhebbend, rechtvaardig en heilig is, en hieruit vloeit voort een vrede, 'die alle verstand te boven gaat' (Filipp. 4:7). De apostel Paulus, die al deze zaken had onderzocht, schrijft in Romeinen 5 vers 1: 'Wij dan gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God door onzen Heere Jezus Christus.'

Verder betekent het Evangelie niet alleen vergeving van zonden, maar ook recht op het leven, op het tijdelijke, geestelijke en eeuwige leven. De laatste jaren wordt veel gesproken en geschreven over de rechten van de mens. Ik geef toe dat vele mensen op droevige wijze de rechten van de naaste vertreden. Maar al dit spreken over deze rechten zal niemand gelukkig maken. Wanneer een mens rechten heeft in zichzelf, is hij niet gelukkig. Wanneer gij rechten hebt bij God in Jezus Christus, dan zijt gij bevoorrecht, maar wee, driemaal wee voor een ieder die meent rechten te bezitten bij God en bij de naaste buiten Christus.

Welk een diepe wijsheid wordt er gevonden in de bekende woorden van de profeet Jeremia: 'Wat klaagt dan een levend mens? Een ieder klage vanwege zijn zonden' (Klaagl. 3:39). Wanneer een mens tegenspoed heeft, klaagt hij. Deze klacht is een aanklacht tegen God, tegen de naaste, tegen het leven. Wie zal het in deze strijd winnen?

De inhoud van het Evangelie is: gemeenschap met God. Dit is niet te begrijpen. Hoe kan God gemeenschap oefenen met een mens, met een mens die zo slecht is als de vorst der duisternis, zo hij al niet slechter is? Toch is het eeuwige waarheid, want de Heilige Geest leidt de uitverkoren mens tot Christus en in Christus vindt hij toegang tot God en door Hem wordt hij geplaatst in de gemeenschap van God. Verstaat gij hier iets van?

Het Evangelie is: toegang tot de troon der genade. Wij lezen van iemand die bedekt met zweren, aan de poort lag van een aanzienlijk huis (Luk. 16).

Hij had daar echter geen toegang, geen deur ging voor hem open. Maar de deur des hemels was wel geopend voor hem; hij had toegang tot God. Dacht gij dat deze mens heeft geklaagd? Dat hij heeft geklaagd omdat hem zoveel werd onthouden? Dacht gij dat hij heeft gescholden op de rijke man, of dat hij hem heeft gevloekt? Een begenadigde klaagt alleen uit kracht van verzoeking. Die in zichzelf arme en ellendige man heeft medelijden gehad met de persoon in dat grote en mooie huis, omdat deze naliet daar God in te zoeken. Lazarus had daar reden voor, want aan het eind van de gelijkenis lezen wij dat de man die het op aarde zo goed had gehad, behoefte had aan een druppel water, maar deze niet kreeg. Wat kreeg hij wel? De toorn van God en een vreselijk spijtgevoel.

Ik zou zo kunnen doorgaan met u de inhoud van het Evangelie te noemen, want ik heb u nog niet alles genoemd. De inhoud van het Evangelie is van oneindige waarde. 'In alle volmaaktheid heb ik een einde gezien, maar Uw gebod is zeer wijd' (Ps. 119:96).

Dit is het Evangelie! Is dit alles waarheid voor u? Sta hier maar bij stil, want het zou uw eeuwig heil kunnen betekenen. Verachting van het Evangelie betekent ondergang voor eeuwig. Wie het Evangelie veracht, heeft God niet geacht. En God zegt: 'Die Mij eren, zal Ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden' (1 Sam. 2:30). Wij vinden in Mattheüs 25 vers 41 dat gezegd wordt tot degenen die ter linkerhand zijn: 'Gaaf weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijn engelen bereid is.'

Kinderen en jonge mensen, neem deze dingen ter harte. Ik weet niet of gij een vader of moeder hebt die jullie met alle ernst hier op wijst, maar gij wordt er nu op gewezen. Sta hier bij stil, het zou tot uw eeuwig heil kunnen zijn.

Nog een enkel woord. Niet dat wij uitgesproken zijn, wij hopen een volgende maal verder te gaan; maar wij zouden gaarne gedurende enige ogenblikken zo gemoedelijk mogelijk tot u willen komen. Want het gaat er niet om dat gij hier komt en naar ons luistert. Wij zouden u gelukkig willen zien. Wij zouden als dit mogelijk was, uit uw eigen mond willen horen dat gij gelukkig zijt, wat gelukkig zijn betekent, en verder hoe gij aan dat geluk gekomen zijt; hoe gij gelukkig zijt geworden voor de tijd en voor de eeuwigheid.

Hiertoe zoudt gij u rekenschap moeten geven van de gestelde vragen: Wat is gelukkig zijn? Waarin bestaat het geluk? Hoe zijt gij tot het geluk gebracht? Weet gij, gelooft gij, dat gij gelukkig zijt? Want men kan wel over al deze dingen spreken en doen alsof men ze bezit, maar dan is het toch nog mogelijk dat men later tot de ontdekking komt dat men zich heeft vergist, dat men ze mist. Vraag u dus af of gij een gelukkig mens zijt.

De wereld geeft niet veel om het Evangelie. Zij kent het niet, zij schuwt het; zij haat het Evangelie. De wereld haat niet het woord dat in zovele kerken wordt gesproken. Zij vindt het best dat er godsdienstige mensen zijn, wanneer er maar aan zekere voorwaarden wordt voldaan.

Het Evangelie echter zegt dat 'God was in Christus de wereld met Zichzelve verzoenende, hun zonden hun niet toerekenende, en heeft het woord der verzoening in ons gelegd' (2 Kor. 5:19). Dit haat de wereld. De sfeer van de wereld is afschuwelijk. Voelt gij deze sfeer? Voelt gij ze op uw kantoor, op uw werk? Wanneer een mens met de wereld in aanraking komende, niet gruwet, dan deugt het niet. Wat doet deze wereld anders dan spotten, over alles heen gaan en tegen alles ingaan? Dit maakt dat de begenadigde van de wereld gruwet, zich zoveel mogelijk onttrekt aan de wereld die alleen genoeg heeft in ijdelheid. Heb er niet mee te maken, vermijd haar conversatie zoveel mogelijk. Gij kunt dit niet geheel nalaten, maar het is de vraag hoe gij hier tegenover staat.

Gods Woord zegt u waarin uw geluk bestaat. Wat is de weg tot het geluk? Beking! Zonder waarachtige beking is er geen waar geluk. Waarin bestaat de beking? In drie zaken: Inkeer, afkeer en terugkeer.

Inkeer in uw eigen staat. Wie daar ingebracht is, gruwet van zichzelf; want hij heeft dan in zichzelf die wereld gevonden waarvan ik heb gezegd dat gij ervan moet gruwen. Deze mens gruwet dus van zichzelf. Wanneer een mens in zichzelf is ingekeerd, is er in de gehele wereld geen wanstaltiger schepsel dan hij. Zo heeft ons ook de apostel Paulus geleerd, die zichzelf in 1 Timotheüs 1 vers 15 'de voornaamste' van de zondaren noemt. Geloof gij dat gij zo slecht zijt? Geloof gij dit waarlijk? Gij zijt het, maar gelooft gij het? Zo niet, dan komt dit doordat gij de kennis van twee zaken mist. Gij zijt onbekend met de Wet en gij zijt ook onbekend met het Evangelie. Zolang gij deze kennis mist, zult gij nooit geloven dat gij zo slecht zijt.

Afkeer. Wanneer een mens zichzelf heeft gezien zoals hij is, kan hij het

bij zichzelf niet meer uithouden, hij keert zich af van zichzelf.

Terugkeer. Wanneer een mens terugkeert, dan is God zijn enige Toevlucht. Dan keert hij zich niet tot zichzelf, niet tot de naaste, maar tot God. ‘Wendt u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde; want Ik ben God en niemand meer’ (Jes. 45:22).

Deze zaken betekenen wat! Zijt gij terechtgebracht? Wanneer gij terechtgebracht zijt, hebt gij gezien en bekend dat gij in geen enkel opzicht beter zijt dan wie ook in de wereld. Er gaat geen enkele dag voorbij of gij hebt verscheidene malen de betekenis gevoeld van het zo-even aangehaalde woord van Jeremia uit Klaagliederen 3 vers 39: ‘Wat klaagt dan een levend mens? Een ieder klage vanwege zijn zonden.’ Wanneer gij dan in uw huis of onder de mensen – dit laatste is heel slecht – over uw naaste spreekt, krijgt gij dezelfde gewaarwording die David had, toen hij de slijp van Sauls mantel sneed (1 Sam. 24). Is het zo niet bij u, dan moet gij in twijfel trekken dat gij genade zoudt bezitten.

Wanneer gij genade bezit, hebt gij voor uw Schepper, Wetgever en Koning gestaan als een verwerper van Hem en van Zijn heil. Wilt gij u hieraan toetsen! Wanneer gij een gelovige zijt, kunt gij uit het diepst van uw hart God danken voor tijdelijke, geestelijke en eeuwige goederen. Of gij veel of weinig hebt, gij dankt Hem. Wij hebben u meer dan eens gezegd dat alleen een dankbaar mens een gelukkig mens is. De Kananese vrouw, die niet meer wilde zijn dan een hond (Matth. 15), zou God gedankt hebben voor de kruimkens die van de tafel vallen. Het is voor Lazarus (Luk. 16) nog iets bijzonders geweest, dat de honden kwamen om zijn zweren te likken, dat zij niet zo meedogenloos waren als de mensen. Dankbaarheid sluit klachten uit, dit kan niet anders. Want wanneer gij een begenadigde zijt, hebt gij in het ogenblik dat gij voor God stondt, gezien dat gij geen recht hebt op de hemel, noch op de aarde, maar dat gij alleen in de verdoemenis thuishoorde.

Voor het grote goed dat de Heere voor u heeft weggelegd, hebt gij Hem gedankt, zoals de apostel Petrus het beschrijft in 1 Petrus 1 vers 3: ‘Geloofd zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die naar Zijn grote barmhartigheid ons heeft wedergeboren tot een levende hoop, door de opstanding van Jezus Christus uit de doden.’

Wanneer gij een gelovige zijt, dan hebt gij last van uzelf. Gij zoudt

gaarne van uzelf verlost willen zijn. Het onwedergeboren deel is feitelijk uw enige last, uw zwaarste last. Is dit zo voor u? Het ligt op uw weg om dit te onderzoeken.

Wanneer gij een begenadigd mens zijt, vindt gij het aangenaam wanneer gij een prediking leest of hoort, waarin de kenmerken van de genade worden voorgesteld. Maar er is iets anders waar gij even blij mee zijt. Dit is wanneer God met Zijn kastijdingen en straffen komt. Ja, het is zeer de vraag of men hier nog niet meer over verblijd is dan over het eerste. Ach, wij weten niet wat ons met de bestrijding en bestraffing wordt gezonden. Ja, wij verkiezen liever om van het leven te genieten; maar juist hierdoor gaat de mens te gronde. De kastijding is echter een middel in Gods hand om een mens te bekeren. Hierom vinden wij in Psalm 94 vers 12: ‘Welge-lukzalig is de man, o HEERE, dien Gij tuchtigt, en dien Gij leert uit Uw wet.’

Het zou kunnen zijn, dat de Heere bezig is u terecht te brengen. Als dit het geval is, wat ik van ganser harte hoop, dan wil ik u enige dingen noemen die gij ter harte moet nemen.

Ten eerste, laat u vastzetten, zó dat de bekering voor u volstrekt noodzakelijk is, ja, dat alles onbelangrijk is, hiermee vergeleken.

Ten tweede, breek uw leven af, in zoverre dit met het ene nodige in strijd is. Weliswaar verstaat gij de geestelijke zin van de Wet niet, maar breek het toch af.

Ten derde, stel u open voor de invloed van de genade Gods. Het is niet zo moeilijk om te weten wat dit betekent. Wanneer er in de stad het een of ander te doen is, dan gaat men er heen, dan stelt men zich open voor het schouwspel. Ik oordeel hier niet, maar wil u laten voelen wat het is u voor iets open te stellen. Zo moet gij, ofschoon gij ze in de grond niet kent, getroffen zijn door de dingen van het Koninkrijk Gods, opdat gij er u voor openstelt.

Ten vierde: Volg uw naaste licht. Gij kunt wel ergens overheen gaan, ergens tegen ingaan, het gaat gemakkelijk genoeg, maar, zo blust gij dit licht uit. Weet dat gij het Evangelie moet leren kennen, maar dat dit niet wordt gekend wanneer het niet wordt geopenbaard. Wie meent dat hij het Evangelie kent, vrage zich af hoe hij het leerde kennen. Van nature begrijpen wij het niet. ‘De natuurlijke mens begrijpt niet de dingen die des

Geestes Gods zijn; want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan, omdat zij geestelijk onderscheiden worden' (1 Kor. 2:14).

Tot besluit: Weet dat niemand gelukkig kan worden geacht die niet van harte verenigd is met het woord van de Heere Jezus: 'Zo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis dagelijks op en volge Mij. Want zo wie zijn leven behouden wil, die zal het verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal om Mijntwil, die zal het behouden. Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint en lijdt schade zijner ziel?' (Luk. 9:23-25, Matth. 16:26).

Amen.

Gezongen: Psalm 2:5 en 6.

2e Predikatie over 1 Johannes 1:1, uitgesproken door ds. J.P. Paauwe op 28 september 1952 te Den Haag

Gezongen: Psalm 150.

Gelezen: De Wet des Heeren; 1 Johannes 1.

De gebeden zijn niet opgetekend.

Gezongen: Psalm 147:6.

Wij vragen, mijn zeer geachte toehoorders, nog gaarne uw aandacht voor de overdenking van onze tekstwoorden van vorige week, 1 Johannes 1 vers 1:

'Hetgeen van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens.'

De vorige rustdag hebben wij, zoals ge weet, hierbij ook stilgestaan. Wij vervolgen nu onze overdenking. Wij hebben u gezegd dat wat hier

door de apostel wordt genoemd, de oorzaak is van onze behoudenis. Dus het is zo: wanneer een mens behouden wenst te worden, of wanneer hij gelooft dat hij gered is, moet hij in staat zijn zich uit te drukken in woorden als die wij in deze ogenblikken overdenken. Want wij hebben u al meer gezegd dat de Heilige Schrift, wat de gronden van de religie betreft, afgedrukt moet staan in ons hart.

Een mens die genade heeft, is in wetenschap rijk geworden. Dit is geen wetenschap van vergankelijke zaken, maar van eeuwige dingen. Deze mens is in zijn gemoed ten volle verzekerd; hij heeft ook waarachtige kennis van eeuwige dingen. God heeft ons in Zijn gemeenschap geplaatst. Daar is het goed. 'Wat vree heeft elk die Uwe Wet bemint!' (Ps. 119:83 ber.) Is er, als een mens met de Heere is verenigd, nog tegenspoed? Wat is het antwoord van uw leven? Wij moeten het u zeggen: door het geloof wordt een mens met de Heere verenigd, en nu is er voor hem geen tegenspoed. Is dit een gewaagde stelling? 'En wij weten dat dengenen die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk dengenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn' (Rom. 8:28).

Wij hebben ons door onze zonden aan de gemeenschap Gods onttrokken en zijn hierdoor in de ellende gekomen. 'Waren er geen zonden, er waren geen wonden.' Is dit waarheid voor ons? Gij moet trachten uzelf te betrappen wanneer gij zoiets hoort. Gij leest toch Gods Woord? Dan moet gij u afvragen: 'Is dit waar voor mij; hoe sta ik hier tegenover?' Hierbij moet gij bedenken dat de dingen dan alleen waarde voor u hebben, wanneer zij waar zijn voor u. Van beschouwingen blijft niets over, die beantwoorden niet aan de werkelijkheid. Wat wij in onze beschouwingen zien, is louter schijn. Wanneer de waarheid openbaar wordt, dan wordt de schijn gebroken, de kracht van de schijn gaat verloren, en men ziet dat het schijn was. Wanneer een mens ziet dat bij hem alleen de schijn wordt gevonden, dan ziet hij de waarheid. Gij begrijpt wel dat wanneer dit plaatsvindt, er bij deze mens een gebed wordt gevonden in het hart, het eenvoudige en noodzakelijke gebed voor een christen: 'HEERE, maak mij Uw wegen bekend, leer mij Uw paden' (Ps. 25:4).

Wanneer de schijn is gebroken, dan heeft de mens gezien en hij ziet wat hij heeft bereikt met zijn kennis, met zijn wil en met zijn begeerten. Dan wordt deze mens voor zichzelf het grote gevaar. Hij werpt de schuld niet

meer op de naaste. Hij wenst in dit leven niet zonder de Heere te staan. Hij verstaat nu het woord van Mozes: 'Indien Uw aangezicht niet medegaan zal, doe ons vanhier niet optrekken' (Ex. 33:14). Wat hebt gij hiervan beleefd? Antwoord eens. Of is al wat gij deze week beleefd en besproken hebt een bespotting van deze dingen? Zij zijn een bespotting wanneer met het hart niet is geroepen, 's morgens, 's middags, 's avonds: 'HEERE, maak mij Uw wegen bekend, leer mij Uw paden.'

Er is redding! Een mens die door schuld wordt gedrukt, kan dit moeilijk geloven. Gij zit hier nu, oud en jong, thuis leest gij misschien de Bijbel en wellicht nog iets anders. Maar laat gij het niet alles langs u heengaan? Dit komt omdat gij in de wereld leeft en de wereld zoekt. Dit komt omdat gij niet op uw consciëntie let. Gij doet of tracht te doen alsof gij geen consciëntie hébt. En dit terwijl de consciëntie toch zulk een groot bezit is. Wat moet er van een mens worden wanneer zijn consciëntie zich niet laat gelden? Maar toch let de mens niet op zijn consciëntie, en zo kan hij alles voorbij zich en over zich laten gaan, en daarbij toestemmen dat hij verkeerd handelt. Gij zijt het er alleen maar mee eens omdat gij het niet nodig hebt. Maar wanneer uw consciëntie slechts opengaat en gij geplaatst wordt voor de Wet Gods, de Wet der tien geboden, waarvan de hoofdsom is God lief te hebben boven al en de naaste als uzelf, dan gelooft gij niet meer zo gemakkelijk. Onder andere gelooft gij dan niet dat er vergeving is voor u. Dan gelooft gij niet dat God also lief de wereld heeft gehad, 'dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe' (Joh. 3:16). Ach, het geloof is een geheel ander ding dan dat waarvan de mensen dromen. Maar er is redding! Van onze kant komt deze redding niet. Van mij en van u is niets te verwachten dan zonde, alleen maar zonde. Wij hebben een zware schuld, en geen penning om te betalen. Wij hebben nooit iets anders gedaan dan zondigen, en wij zullen nooit iets anders doen.

Hebt gij weleens nagedacht over zondag 23 van onze Catechismus? Ik mag veronderstellen dat gij wel weet wat daarin staat. Gij zijt immers allen mensen die belang stellen in deze dingen, en gij leest behalve Gods Woord ook de Catechismus. Zondag 23 handelt over de rechtvaardigmaking. Hebt gij gelet op de woorden die door deze gerechtvaardigde worden gesproken? '...dat ik tegen al de geboden Gods zwaarlijk gezondigd en

geen daarvan gehouden heb, en nog steeds tot alle boosheid geneigd ben.’ Zijn dit woorden van een gerechtvaardigde, van iemand die God kent als zijn Vader in Christus, die de Heilige Geest tot een eeuwig Inwoner heeft, van iemand die in de Heilige Schrift een ‘heilige’ wordt genoemd? Is het niet erg dat een gerechtvaardigd mens dat moet erkennen: ‘...nog steeds tot alle boosheid geneigd’? Al wat bij ons wordt gevonden, deugt niet. Hierom moet de mens van zichzelf af en naar een ander, naar de Heere Jezus Christus, de Gekruisigde, en door Hem tot God.

Van een mens is niets te verwachten. Hij is ongelukkig. Ja, zolang jij uw kleding, uw voedsel, deksel, gezelligheid en uw ijdele dingen nog hebt, voelt jij u nog niet zo ongelukkig. Maar hoe is het met u in het holst van de nacht? Hebt jij nooit bij een ziek- of sterfbed gestaan? Wat hebt ge daar opgemerkt? De mens is ongelukkig zolang hij buiten God is. Was hij niet zo ongelukkig, dan zou hij niet gaan zondigen opdat hij zijn ongeluk niet zo zal gevoelen. Was een mens niet zo ongelukkig, dan zou hij zich niet zo aan alles kunnen overgeven.

Wanneer een mens hier niet waarlijk bekeerd is, zal hij straks de ogen opendoen in een plaats waar alles naar hem zal toekomen. ‘Ik zal het ordentelijk voor uw ogen stellen’ (Ps. 50:21). Dit geschiedt als God een mens begunadigt. Soms geschiedt dit ook hier bij verworpenen. In de hel zal alles naar de mens toekomen. Wanneer een kind maar éénmaal iets uit de kast van zijn moeder heeft weggenomen, wanneer het maar éénmaal zijn moeder heeft afgesnauwd, dan zal dat in de hel naar hem toekomen. Dit zal de hel zijn. Hier kunnen wij ons van deze dingen afwenden. Hier is allerlei om ons te verstrooien. Wij doen dit in onze dwaasheid door de zonde, ook wel door de godsdienst. Maar in de hel zal dit niet meer kunnen; daar heeft de herinnering vrije toegang. Hieronder moet de mens leven. Maar dit kan hij immers niet uithouden, zo denkt jij misschien. Hiertoe wordt de mens gesterkt; hieronder zal hij móeten leven.

Maar, hoe verschrikkelijk het zondental en de schuld van de mens ook is, hij zegt niet: ‘Waar is God?’ Hij vraagt niet naar de Heere, hij leeft door.

Nu is er van de zijde Gods redding gekomen. God is mens geworden. Hij is ons in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde (Hebr. 4:15). Nee, ik mag niet zeggen dat wij onmensen zijn, want wij hebben Gods beeld nog in engere zin. Maar ik mag en ik moet zeggen dat wij duivelen

zijn geworden (Joh. 8:44). En wij die onder het Evangelie leven, zijn nog erger dan de duivel.*

Christus was mens. Zie Hem als de Immanuël en gij zult Zijn schoonheid aanschouwen. ‘Gij zijt veel schoner dan de mensenkinderen’ (Ps. 45:3). ‘Uw ogen zullen den Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een vergeleggen land zien’ (Jes. 33:17). Hij was mens, en zo kon Hij Zich met ons bemoeien. God kon dit niet doen, want de Heere komt voor Zijn eer op, voor Zijn eer die door ons geschonden is. Maar Christus kon Zich met ons inlaten. Hij heeft dit gedaan tot ergernis van vele vrome mensen. Markus 2 vers 16: ‘Wat is het dat Hij met de tollenaars en zondaren eet en drinkt?’ Lukas 7 vers 39: ‘Deze, indien Hij een profeet was, zou wel weten wat en hoedanige vrouw deze is, die Hem aanraakt; want zij is een zondares.’ Dit is het oordeel van de lieve wereld, van mij en van u, over de waarheid. Dit verkeerde oordeel houden wij totdat de schijn wordt gebroken, dan oordelen wij anders.

Hij was ook God en daarom had Hij toegang tot God. Wij hebben deze toegang niet, want God – absoluut aangemerkt – is ‘een verterend vuur’ en ‘een eeuwige gloed’, bij Wie niemand wonen kan (Jes. 33:44). Maar Christus is God, en zo heeft Hij toegang tot de Heere. Zo kan Hij naar twee zijden werken, zowel naar de mens als naar God, zo is Hij een geschikte Middelaar. Hij stond in de plaats van de zondaar; Hij heeft gedaan wat deze had moeten doen maar heeft nagelaten. Hij heeft bij dag en bij nacht Gods wil gedaan. Dit was Zijn geluk, Zijn spijs en drank, Zijn leven. Dit was Hem niet tot een last, maar tot een lust. Hij heeft ook het oordeel Gods over een afgevallen, uitgevallen, vervallen wereld, gedragen. Dit oordeel heeft zó zwaar op Hem gedrukt dat Hem in de hof het bloedig zweet werd uitgeperst. Het deed Hem aan het kruis klagen: ‘Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?’ (Matth. 27:46). Hij heeft de schande die wij vrome mensen, afschuwelijk vrome mensen, op Hem hebben gelegd, veracht en het kruis gedragen tot verheerlijking van God en tot onze zaligheid. Omdat Hij in de plaats van de mens stond, komt dit alles de mens ten goede. Welk een schoonheid, welk een rijkdom, wanneer dit wat God voor ons gedaan heeft, ons ten goede komt. Wij lezen dan ook in

* ‘De duivel heeft nooit een Zaligmaker verworpen gelijk een ongelovige dat doet’ (E. Erskine, preek over Johannes 3:18).

het Evangelie dat iemand al wat hij had daarvoor verkocht (Matth. 13:46).

Deze redding is er. Wij moeten haar door het geloof omhelzen. De gelovige omhelzing ervan is onze redding. Wij moeten niet het een of ander doen. Dit hadden wij in het paradijs in acht moeten nemen, maar hiervoor is de tijd nu voorbij. Er moet niets geschieden, noch door ons, noch door onze naaste. Wij moeten alleen maar geloven.

Gezongen: Psalm 18:8.

De prediking is een instelling van God, zodat wanneer een mens hier-toe geroepen, gevormd en geleerd zijnde, het Evangelie verkondigt, hij staat in de plaats van de Heere. Hij spreekt dan niet in zijn eigen naam, maar in Gods Naam, in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. De kennis en praktijk hiervan zijn wij kwijt. Wie denkt hier nog aan? Men gaat naar de kerk of men gaat niet; men komt eens luisteren of men doet dit niet. Wie verricht in deze tijd zijn godsdienst nog in de vreze Gods? Wij laten het afhangen van onze zin en lust, of van onze consciëntie. In de oude dag werd dit beter begrepen; de dichter zong in die tijd: 'Ik verblijd mij in degenen die tot mij zeggen: Wij zullen in het huis des HEE-REN gaan' (Ps. 122:1).

'In het huis des HEEREN.' Dit behoeft geen schoon gebouw te zijn; het kan ook een stal of schuur zijn. De roomse kerk moet het mooi maken, omdat zij de waarheid niet heeft. Maar wij behoeven dit niet te doen – de prediking is schoon in zichzelf, doordat het de dienst is van een drie-enig God. Maar al worden deze dingen niet meer begrepen en al leven zij niet meer voor ons, toch blijven zij, omdat zij waar zijn. De waarheid gaat niet onder.

Vóór Zijn hemelvaart heeft de Heere Jezus de prediking ingesteld. Hij heeft dit gedaan uit kracht van Zijn ambten. Hij heeft gezegd: 'Predikt het Evangelie allen creaturen' (Mark. 16:15). In de prediking laat Hij Zich aan de wereld aanbieden: als Profeet om de mens de weg te wijzen, als Priester om voor de mens verzoening te doen en voor hem te bidden, als Koning om de mens te regeren.

Wat dunkt u van het kwaad dat de mens doet die deze aanbidding niet aanvaardt? Johannes zegt ervan: 'Die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt' (1 Joh. 5:10). Hoe maakt deze mens God tot een leuge-

naar? Wanneer de prediking van het Evangelie van Gods genade tot hem komt, zegt hij: ‘Dit heb ik niet nodig. Ik weet dit alles wel. Ik heb geen behoefte aan verzoening met God, geen behoefte om door Hem geregeerd te worden.’ Dit is het ongeloof.

Door middel van de prediking wordt de Heere Jezus als Profeet, Priester en Koning aangeboden. Het wordt alles voor ons gelegd, en er komt nog een belofte bij, deze: als gij komt zult gij welkom zijn. Er komt zelfs een bevel bij: gij móét komen.

Als wij komen en omhelzen wat ons zo uit loutere goedheid wordt aangeboden, dan vinden wij vrede. Waar deze aanbidding niet is, daar kan geen geloof zijn. Zulke dingen kan een mens zelf niet uitdenken. Er zou geen geloof zijn wanneer er geen aanbidding van Christus was, wanneer er geen prediking was, geen Bijbel, waarin Christus wordt bekend gemaakt. Maar Gods Woord is er, en zo heeft de gehele wereld voor zover zij met het christendom in aanraking komt, de aanbidding van Christus als Profeet, Priester en Koning. Gij doet nu misschien alsof gij het niet ziet, maar weet wat er staat geschreven: ‘Alle oog zal Hem zien, ook degenen die Hem doorstoken hebben; en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven’ (Openb. 1:7).

Wat is het geloof waardoor wij worden gered? Slaan wij Gods Woord op om te zien of wij het antwoord kunnen vinden. Gij kent de geschiedenis van de Kananese vrouw. Zij had een groot leed, een zwaar kruis, en hiermee vlucht zij tot Christus. Wat had deze vrouw tot Christus doen vluchten? Het kruis. Nu behoeven wij niet verder te vragen wat het geloof is. Wanneer een mens zwaar wordt gedrukt, geen weg ziet, dan is het geloof een vluchten tot Christus. Maar deze vrouw heeft dit niet alleen vanwege haar kruis gedaan. Zij had een goed gerucht van Christus gehoord, en dit vooral deed haar tot Christus vluchten. En niet tevergeefs. Het scheen tevergeefs, maar het was dit niet. Zij kreeg stoot op stoot, maar zij gebruikte alles tot haar voordeel. En eindelijk werd tot haar gezegd: ‘O vrouw, groot is uw geloof; u geschiede gelijk gij wilt’ (Matth. 15:28). Waarom was het geloof van deze vrouw zo groot? Kunt gij het zeggen? Haar geloof was groot omdat zij alleen hing aan het goede gerucht dat zij van Christus had gehoord.

In Markus 5 lezen wij van een andere vrouw. Deze was al twaalf jaren

lang ziek. Zij had zich arm gemaakt door het raadplegen van dokters, en niets had geholpen. Nee, voor deze vrouw was iets beters weggelegd, en daarom moest zij nergens hulp vinden. Als een mens voorbeschikt mag zijn tot de zaligheid, dan moet niemand hem kunnen helpen. Zo wordt er dan plaats gemaakt voor de Heere Jezus. Deze vrouw komt tot Christus, maar zij kan Hem niet bereiken. Zij was er ook de vrouw niet voor; zij kan geen woord tot Hem richten. Maar zij moet tot Hem komen; zij wordt gedrongen, getrokken, gestoten. Hier kunnen wij uit leren wat er gebeurt als God een mens bekeert. Deze vrouw gaat niet meer tot een ander, zij vraagt geen raad meer aan een ander. Zij móét tot Christus komen; zij gelooft dat in Hem, bij Hem haar redding is. En nu is er niets dat haar nog kan tegenhouden. Al was de menigte die haar omringde nog groter geweest, dan zou zij toch tot Christus zijn gekomen. Zij dacht: ‘Als ik maar de zoom van Zijn kleed mag aanraken.’ En haar geschiedde naar haar geloof. Dit is geloof.

Wij hopen over acht dagen met onze overdenking verder te gaan, wanneer het God behaagt om dit te schenken. Sta stil bij dit alles. Gij hebt vanmorgen genoeg gehoord. Gij zult nooit kunnen zeggen dat gij het niet hebt gehoord, want het is u ook heden gezegd. En wie de wil zijns Heeren geweten zal hebben, en die niet gedaan, die zal met vele slagen geslagen worden (Luk. 12:47).

Ik moet u en mijzelf op het hart binden deze pas begonnen week hiermee bezig te zijn. Zet alles, behalve uw plichten en uw werk, uit uw hoofd; wees druk met uw behoud. Denkt gij nooit aan de kostelijke gelegenheid die u geboden wordt? Zegt gij nimmer tot God: ‘Als Gij mij eens weggenomen had, dan zou ik in de hel zijn, ik zou voor eeuwig ongelukkig zijn, voor eeuwig U moeten vloeken?’ Maar zulke uitspraken moeten door iets anders worden gevolgd.

Gebruik uw tijd. Het leven is er, het wordt u aangeboden. Gij hoeft niet verloren te gaan, geen van u. De aanbieding is er; zij geldt u allen, jong en oud. Wanneer gij niet behouden wordt, zult gij eens zeggen: ‘Het was niet nodig geweest, dat ik hier ben.’

Smeek om licht. Is er een wond in uw hart geslagen, dan komt het erop aan dat deze wond wordt opengehouden.

Ga in géén ding op. Er kunnen ogenblikken zijn waarin een mens druk met de dingen bezig is, waarin het is alsof tot hem wordt gezegd, zoals eenmaal tot Maria aan het graf: ‘Vrouw, wat weent gij? Wien zoekt gij?’ (Joh. 20:15). Het kan ook wezen dat er ogenblikken zijn waarin een mens veel ziet, dingen die hij anders niet zag. Maar ga hier niet in op – het zou uw rampzaligheid zwaarder maken. Merk ze echter aan als blijken van de goedertierenheid des Heeren. Vraag nooit of hetgeen gij ondervindt een werk van God is. Vooreerst krijgt gij hierop geen goed antwoord. Er is één werk van God dat goed is; dit is het werk van Christus. In deze Persoon en in Zijn werk is uw behoud. Wanneer gij hierop goed let, is het niet nodig deze vraag te doen. Want het wordt gevoeld in het gemis, in de aanwijzingen van de weg die men in moet slaan, uit de diepe ontdekkingen en uit het onderricht. De dingen zijn niet zo ingewikkeld als de mensen voorgeven. Wanneer de zaligheid voor u is weggelegd, dan zal God het u op Zijn tijd laten zien en dan zult gij Hem prijzen. ‘In Uw licht zien wij het licht’ (Ps. 36:10).

Smee om licht. Al wat gij denkt, meent en hoopt, moet alles te gronde gaan; er moet geen nagelschrapel van overblijven. Alleen Christus is het! Iemand heeft eens liefelijk gezongen:

Jezus is ’t alleen, waar mijn hart gaat heen;
Naar die Levensvorst, mijne ziel gedurig dorst.*

Het zou kunnen zijn dat gij zegt: ‘Het is mijn waarneming dat mijn hart naar God uitgaat.’ Is het zo, dan zal de Heere Zich in geen geval onbetuigd laten. Maar maak van dit uitgaan naar God niet uw gerechtigheid, want dan zoudt gij alles bederven. Zo menigmaal is het gebeurd dat iemand tot dicht bij het Koninkrijk Gods was gekomen, maar er niet inging. Hij was de Heere vóór geweest, en had evenmin als eenmaal Saul kunnen wachten. Nu was er alleen schijn. Hoed u voor de schijn.

Amen.

Gezongen: Psalm 18:9.

* Jacob Groenewegen (1707-1780), De Lofzangen Israëls, refrein van het lied ‘Jezus is ’t alleen’.

Uit een preek van Hugo Binning over 1 Johannes 1:1

Ik zou willen dat u kon geloven dat de Vader de zaligheid van zondaren even welgezind is als de Zoon, want Zij vormden van alle eeuwigheid tezamen een lieflijk Gezelschap, en vonden als het ware onder Elkaar dit plan en voornemen uit om het mensdom te redden en te verlossen. Sommigen onderhouden hardere gedachten van de Vader, alsof Christus toegankelijker was en bekwamer om door smeekbeden geroerd te worden. Maar de waarheid is dat Hij Zijn Zoon het bevel ertoe gegeven heeft, en daarom beleed Christus dat het niet zozeer Zijn eigen wil was waarom het Hem ging, maar die des Vaders. Verbeter dan uw bange gevoelens en houd u niet terug van de Vader, als het ware totdat u Christus overgehaald hebt. Nee, dat is de weg niet. Kom in uw eerste verzoek tot de Vader in de Zoon, want zo wil Hij u hebben, niet omdat Hij door overreding van Zijn Zoon overwonnen moet worden, maar omdat Hij wilde dat Zijn liefde in het kanaal door Christus binnen zou komen. En waarlijk, onze Zaligmaker was veel bezig met ons de liefde van de Vader voor te houden, en Hij spande Zich in om de wereld ervan te overtuigen.

Hiernaast is het mijn wens dat u overweegt Wie u veronachtzaamt en veracht, als u het Evangelie regelmatig hoort, en het Woord des levens u hoort voorhouden, en toch niet wilt dat uw harten worden geroerd en tot Hem worden opgewekt. Hoe erg is het, mijn geliefden, geen acht te slaan op een zo grote genade als het eeuwige Woord des levens en de oneindige wijsheid van de Vader, en het aanbod hiervan elke dag aan u voorbij te laten gaan, en nooit vrije tijd te vinden, en ledig te zijn van de menigte werkzaamheden en samendrommende gedachten en lusten van de wereld, nooit zover terug uw vertrekpunt te nemen dat u over deze wereld heen God en Zijn Zoon Jezus Christus ziet, nooit ernstig te denken, hetzij aan Hem Die vóór alle zichtbare dingen was, hetzij aan onze eigen zielen, die heel dit zichtbare gestel moeten overleven en dan dóór moeten gaan met leven. Dit is, zeg ik, de grote ellende en de veroordeling van de wereld, dat dit eeuwige Licht geschenen heeft – en dat u aan uw duisternis de voorkeur geeft.

Hugh Binning, Fellowship with God (1671), opnieuw vertaald uit het Engels